

Sophie Eisman Romanov *

Glossa novel·lesca al verset 30, cap. XXXI dels Proverbis

Era un matí assoleiat d'hivern. Estava Monsenyor Raymond Astridini llegint en la seva cambra, quan li varen entregar una carta. Lletra desconeguda, segell rus i timbre de la U. R. S. S. Amb la natural extranyesa va obrir la carpeta. Una missiva força llarga i una estampeta. Més misteri encara. *Sophie Eisman Romanov*. Aquesta era la firma.

Al moment va recordar aquella artista russa de cutis molt fi, de mans molt pulides i de sonores rialles que va conèixer a l'Hotel «Bologna Citta» de Torí feia pocs temps.

Se li va representar amb tota minuciositat aquella silueta lluminosa, simpàtica i captivadora. Era el tipus ideal de la dona moderna amb tota la seva bellesa i amb tota la seva elegància i fastuositat, però també amb totes les seves misèries i relliscades. El maquillatge, ben sobrer en la seva cara ovalada i ja prou bonica, estava fet amb magnífica traça i esmerat mirament. Lluïa un ric vestit força allunyat de la decència cristiana. No tenia més de vint anys. Havia sigut premiada en un Concurs de Bellesa i en renyides oposicions amb el títol de *Miss Il·lusió*. I era de creure, si el jurat havia volgut fer justícia. A més, havia assolit amb no gaires esforços la «glòria» d'*estrella del cinema*. Ella tot això li ho deia amb certa vanitat, amb molta satisfacció i amb aires de triomf.

A ell, però, li va causar una gran pena. Amb les poques hores que la coneixia va poguer constatar que era una noia de bondat natural, de cor franc i generós. No li reconeixia aqueil orgull refinat molt propi de les qui, com ella, posseeixen tan preuades dots i qualitats. Era, però, un enigma per ell, que aquesta noia, que en tot el seu ésser traspuava aristocràcia i noblesa de sang, s'hagués embrancat per aquests eixorcs endurrials de la vida. Per prudència no li va preguntar res de la seva determinació. Amb tot, li va semblar desxifrar aital enigma atribuint-ho a la corrent d'avui, a aquest afany de vanaglòria, a aquest ambient de sensualitat i a més, concretant el cas d'ella, a la manca de creença en l'única religió vertadera.

---

* Els tsars de Rússia no solament estaven separats del Catolicisme constituint-se Pontífics de la religió russa, sinó que, oi més, molts d'ells en varen ésser perseguïdors, com per exemple, els tsars Aleix, Pere el gran, Catarina II, Alexandre I, Nicolau I, Alexandre II.

La caiguda de l'antiga dinastia Romanov és un just i alligador càstic de Déu.